

မင်းမြတ်သူရ

ဆီရီဒေဝီ

အခန်း(၁)

ရှေးတုန်းက ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးရဲ့ တပေါင်းပွဲတော် ကျင်းပတဲ့ အချိန်မှာ အလွန်စည်ကားပါတယ်။

တပေါင်းပွဲတော်ကြီးကို ရန်ကုန်မြို့က လူတွေသာမက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး လာရောက်ဆင်နွှဲကြပါတယ်။

အဲဒီ တုန်းက လမ်းပန်းဆက်ဆွယ်ရေး မကောင်းသေးတဲ့ အတွက် ပွဲတော်ကြီးကို ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းကနေ လှည်းတွေ၊ လှေတွေနဲ့ တပျော်တပါး လာရောက်ကြပါတယ်။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါး အနီးမှာရှိတဲ့ရွာတွေ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ညောင်တုန်း၊ ဟင်္သာတ၊ ဇလွန် အစရှိတဲ့ မြို့ရွာတွေက လူတွေ အကုန်လုံး ပွဲတော်ချိန်ဆိုရင် လှေတပ်၊ လှည်းတပ်ကြီးတွေ ချီပြီး လာရောက်လေ့ရှိပါတယ်။

ရေလမ်း မပေါက်တဲ့အရပ်က လူတွေကလည်း လှည်းတန်းရှည်ကြီးတွေ တမျှော်တခေါ်နဲ့ ဘုရားဖူးလာလေ့ရှိတယ်။

ဘုရားဖူးလှေတွေ၊ လှည်းတွေဆိုက်ကပ်တဲ့ အရပ်က လူတွေကလည်း မိမိတို့ဒေသထွက် ဗူး၊ ဖရုံ၊ ဖရဲ စတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေအတွက် လှူဒါန်းကြပါတယ်။

နှမြောတွန့်တို တယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ ရှာလို့ဖွေလို့ လွယ်ကူတဲ့ခေတ်ကိုး။

အဲဒီ တုန်းက ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါး အနီးမှာရှိတဲ့ ရွာတွေအကုန်လုံး

ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေကို မလှူတဲ့ရွာ မရှိသလောက်ပါပဲ။

ဘုရားဖူး အချင်းချင်းလည်း ကိုယ့်မှာပါရှိတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ သူ့မှာပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် လဲလှယ်ကြပါတယ်။

ဘုရားဖူးလေ့တွေ၊ လှည်းတွေဟာ သူတို့အရပ်ဒေသရဲ့ အလံအမျိုးမျိုးကို တလူလူ လွှင့်ထူလို့ပေါ့။

ဘုရားဖူးတွေက လေ့တွေ၊ လှည်းတွေပေါ်မှာ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ ကကြ၊ သီဆိုတီးမှုတ်ကြနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

ဘုရားဖူးခရီးမှာ လှည်းတစ်စီးနဲ့တစ်စီး ကျော်ဖြတ် တက်ကြတယ်။

အပျိုတွေပါတဲ့ လှည်းကို လူပျိုတွေပါတဲ့ လှည်းက နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး သီချင်းတွေ တကြော်ကြော် ဆိုကတယ်။

ဖိုသံ မသံ ပေးကြတယ်။

ရေလမ်းခရီးမှာ ဆိုရင်လည်း အပျိုချောတွေပါတဲ့ လှေနောက်က လူပျိုကာလသားရဲ့ လှေတွေ မနည်းပါဘူး။

သီချင်းတွေ ဆိုလို့၊ သံချပ်တွေထိုးလို့ . . .

ဒီအချိန်မှာ အပျို လူပျိုတွေအတွက် သူတို့ဘဝရဲ့ ဖူးစာရေးနတ်တွေ အလုပ်ရှုပ်မဲ့ အချိန်ပေါ့။

လှည်းတွေ၊ လှေတွေဟာ ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြပြီး အပြန်အလှန် လဲလှယ်စားသောက်ကြ၊ လက်ဆောင် တွေဝေငှကြ၊ ဒေသထွက်ကုန်တွေ ဝယ်ယူကြနဲ့ ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

အပျို လူပျိုတွေလည်း ပိုးကြ ပန်းကြနဲ့ ဘုရားပွဲတော်ကြီးဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ အမှတ်တရ အခွင့်အရေး တစ်ခု ပါပဲ။

လှည်းတပ်ကြီးတွေ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီဆိုရင် ရွှေတိဂုံဘုရား အနီးမှာ
လှည်းဝိုင်းကြီးတွေချီပြီး စခန်းချကြတယ်။

လှေတွေ ကိုတော့ ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ထားခဲ့ကြပါတယ်။
လှေတွေ ပျောက်တယ်ရယ် လို့လည်း မရှိပါဘူး။

ဘုရားပွဲတော်မှာ ရက်ဘယ်လောက်ကြာကြာ လှေတစ်စီးမှ
ပျောက်တယ်မရှိဘူး။

ဘုရားပွဲတော်ကြီးကို စည်ကားလွန်းလို့ လှည်းတန်းကြီးတွေ
တမျှော်တခေါ်နဲ့ လှည်းဝိုင်း ကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီးပါ။

ဘုရားဖူးတွေဟာ အလွန်စည်ကားတဲ့ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးတန်း ကြီးမှာ
လှည့်ပြီး ဝယ်ကြခြမ်းကြတယ်။

ပျော်ကြ ပါးကြ စားသောက်ကြနဲ့ အမှတ်တရဖြစ်စရာတွေ
အများကြီးပါ။

စုံလင်လှတဲ့ ပွဲတွေကိုလည်း တစ်ရုံဝင် တစ်ရုံထွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင်
ကြည့်ကြတယ်။

ပွဲတော်မှာ ငွေငါးကျပ်လောက် ပါတယ်ဆိုရင် တိန်တိန်မြည်အောင်
သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင် ပါတယ်။ ကုန်သလောက်လည်း အလွယ်တကူ ပြန်ရှာလို့
ရနိုင်ပါတယ်။

ကိုလိုနီ ခေတ်ကိုး။

ရှေးရှေးတုန်းက မြန်မာဘုရားဖူးတွေရဲ့ အကြောင်းကို
ပြန်ပြောင်းပြောရတာ လွှမ်းစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အမှတ်တရ
ဖြစ်စရာတွေလည်း အများကြီးပါ။

အဲဒီ ခေတ်က သည်နေ့ခေတ်ကို ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ မများသေးတဲ့ အတွက်

ပိုပြီးပျော်ကြရွှင်ကြမှာ သေချာပါတယ်။

*

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဘုရားဖူးတပါးလှေကြီးတစ်စီး
တအိအိ ထိုးဆိုက်လာလေ၏ ။

ထိုအခါ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီးသော ဘုရားဖူးများက
တပါးလှေကြီး၌ ရေးထိုးထားသော သာပေါင်းကျေးရွာဟူသော စာတန်းကိုကြည့်၍

“သာပေါင်းကျေးရွာမှ ဘုရားဖူးများကို ကြိုဆိုပါတယ်၊
ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

ဟု အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏ ။

ထိုအခါ တပါးလှေကြီးပေါ်မှ သာပေါင်းကျေးရွာသားများကလည်း

“ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊
ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

ဟု အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ဆုတောင်း ကြလေ၏ ။

ထိုသို့ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ အပြန်အလှန်
နှုတ်ခွန်းဆက်သခြင်းသည် ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက် ရွာများတွင်ရှိသော
ချစ်စဖွယ် ဓလေ့ထုံးစံ တစ်ခုဖြစ်၏ ။

တပါးလှေကြီး ကမ်းသို့ကပ်ပြီး ကုန်ပေါ်ထိုးလိုက်သည်နှင့် ကမ်းပေါ်သို့
ရောက်နှင့်နေပြီးသော လူပျို ကာလသားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ပြီး
လှေကြီးအနီးသို့ သွားရောက်စူးစမ်းကြလေ၏ ။

ထိုအခါ ဘုရားဖူးလှေကြီးပေါ်မှ ချစ်စဖွယ် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော

မနှင်းဖြူဆိုသည့် မိန့်ကလေး ဦးဆောင်သော လှပျိုဖြူတစ်ခု ဆင်းသက်လာသဖြင့် ကာလသားများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားသွားလေ၏။

ထို့နောက် တပါလှေကြီးပေါ်မှ သာပေါင်းကျေးရွာသားများ တဖွဲဖွဲ ဆင်းလာပြီး ယနေ့ည ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ကမ်းပေါ်၌ နေရာလွတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေကြ၏။

ကမ်းလုံးကျွတ်မျှ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ စခန်းချနေ၍ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလှ၏။

ရှေးက ရွှေတိဂုံဘုရား ပွဲတော်သွားမည့် ဘုရားဖူးများသည် ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာများ၌ ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ် စခန်းချ ရပ်နားလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ရပ်နားရင်း ဘုရားဖူးခရီးသည်အချင်းချင်း အပြန်အလှန် လက်ဆောင်များ ဝေငှကြ၏။

စခန်းချသော ရွာများကလည်း ဖူး၊ ဖရုံ၊ ဖရဲ စသည့် ဒေသထွက်သီးနှံများကို ဝေငှပေးလေ့ရှိ၏။ ဘုရားဖူးခရီးသည်များနှင့် အတူ လိုက်ပါလာသော လူပျိုကာလသားများသည် ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးရန် အတွက် တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ အပျိုချောများကို ရှာဖွေကြကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပျော်ရွှင်နေစဉ် တပါလှေပေါ်မှ လွန်စွာအသားမည်း၍ တုတ်ခိုင်သော လူတစ်ဦးခေါင်းဆောင်သော လူတစ်စုသည် အရက်ပုန်းဆိုင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

အသားမည်း၍ တုတ်ခိုင်သောလူသည် သာပေါင်းရွာသားဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီး လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးဆိုသူ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ကမ်းစပ်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ဘုရားဖူးများ၏ စခန်းချရာ နေရာများကို ကျော်လွန်သောအခါ အရက်ပုန်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို

မြင်တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ အရက်နှင့် အမြည်းများကို မှာယူ၍ သောက်စားကြကုန်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အရက်ပုန်းဆိုင်၏ တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော လူတစ်စုအနက် သျှောင်ပေစူးနှင့် လူတစ်ယောက်သည် လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးကို မြင်တွေ့သွားပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား . . . တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ မဲလုံးနဲ့သျှောင်ပေစူး တစ်ဆိုင်ထဲမှာ လာဆုံရတယ်လို့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ လက်ဝှေ့ကျော်မဲလုံးသည် အနောက်ဝိုင်းသို့

လှည့်ကြည့်ပြီး သျှောင်ပေစူးနှင့်လူကို မြင်သောအခါ

“ဟား ဟား . . . သျှောင်ပေစူးပါလား၊ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံပြီး မကျေပွဲနဲ့ချင်နေတာ နဲ့ အတော်ပဲကွ၊ သည်တစ်ကြိမ် တွေ့ရင်တော့ ပုဝါမကူ၊ ရေမရှူကြေးနော်”

ဟု စိန်ခေါ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ သျှောင်ပေစူး ဆိုသူက

“ဟား ဟား ဟား . . . သျှောင်ပေစူးကွ၊ လူတူရင် နယ်မရွေးဘူး၊ တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မဲ့ကောင်၊ သာပေါင်းကျေးရွာ ဘုရားပွဲမှာ မင်းကံကောင်းလို့ ငါနဲ့ လက်ရည်တူသွားတာပါကွာ၊ နောက်တစ်ပွဲဆိုရင်တော့ ကြောက်ရှုံး ကွဲရှုံး ရေကုန်ရေခန်းမကျန် တစ်ပွဲ တစ်လမ်းလောက် စမ်းလိုက်ကြရအောင်”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေရာ လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးသည် ဒေါသူပုန်ထသွားပြီး စားပွဲကို

လက်သီးဖြင့် ဒုန်းခနဲထု၍

“ဟော့ကောင် . . . သျှောင်ပေစူး၊ ငါကလည်း မင်းလိုပဲကွ၊ ပွဲမရှောင်ဘူး၊
ပြီးဆေးလည်းမဆောင်ဘူး၊ ရွာဘုရားပွဲမို့ မင်းကိုလက်စွမ်းပြတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊
မဲလုံးတဲ့ . . . လက်ဝှေ့မှာ ဘုရင်၊ ယှဉ်ချင်ရင် ထွက်ခဲ့ ”

ဟု ပြန်လည်စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏ ။

လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံး နှင့် သျှောင်ပေစူးသည် လွန်ခဲ့သော
လအနည်းငယ်က

သာပေါင်းကျေးရွာ ဘုရားပွဲ၌ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နဲ့ ခဲ့ဖူး၏ ။

ထိုစဉ်က သာပေါင်းကျေးရွာ၏ ရိုးရာအလံ လုပွဲ၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး
အချီအလား မြောက်များစွာထိုးသော်လည်း အနိုင်အရှုံး မပေါ်ဘဲ
လက်ဝှေ့စည်းကမ်းအရ မျက်နှာ၊ နှာခေါင်းတို့ ကွဲပြီး သွေးထွက်မှု မရှိသည့်အပြင်
နေလုံးပျောက်ကွယ်အောင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုးနှက်ရသဖြင့် ပူးတွဲ
အောင်လံလွှင့်ထူ ခဲ့ရ၏ ။

သျှောင်ပေစူးသည် မဲလုံး၏ လက်ဝှေ့မှာ ဘုရင် ယှဉ်ချင်ရင်
ထွက်ခဲ့ဟူသော စကားကြောင့် ကျွဲမြီးတိုသွားပြီး

“ဟော့ကောင် . . . မဲလုံး၊ သတ္တိရှိရင် မင်းနဲ့ငါ ဒီရွာက သောင်ပြင်မှာပဲ
ချကြမလား ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေရာ မဲလုံးသည် မခံချီ မခံသာ ဖြစ်သွားပြီး
ဒေါသတကြီး လက်မောင်းခတ်ကာ

“သိပ်ချတာပေါ့ကွာ၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ် အထိလိုက်မဲ့ မဲလုံးကွ၊ ဒီနေ့ပဲ
ရွာသူကြီးကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ မင်းနဲ့ငါမနက်ဖြန် သောင်ပြင်မှာချမယ်၊
ဒီတစ်ခါတော့ ပုဝါမကူ၊ ရေမရှူကြေးနော် ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦးသည် ထိုရွာ၏

သူကြီးအိမ်သို့သွားကာ သောင်ပြင်၌

လက်ဝှေ့ပွဲ ပြုလုပ်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလေ၏။

သူကြီးသည် အိမ်ခြေအတော်အတန်ရှိသော ရွာကို အုပ်ချုပ်ရပြီး

အမြော်အမြင်ရှိသော ကရင်လူမျိုး အဖိုးကြီးဖြစ်၏။

သူ၏ ရွာ၌ လက်ဝှေ့ပွဲ ကျင်းပလျှင် ရွာသူ ရွာသားများနှင့် ဘုရားဖူး

ခရီးသည်များ ပျော်ရွှင်ကြ မည်ကို သိ၏။

သို့သော် လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦးသည် တစ်ချိန်က ရန်ငြိန်း ရန်စ

ရှိကြသဖြင့် လက်ဝှေ့ထိုးရင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် လက်ဝှေ့ ပွဲကို ကြီးကြပ်မည့် ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦး လိုအပ်မည်ဟု

ယူဆ၏။

သူကြီးက လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦးကို ကြည့်၍ ကွမ်းကို ပျစ်ခနဲ

ထွေးလိုက်ပြီး

“ကျုပ် တို့ရွာက သောင်ပြင်မှာ လက်ဝှေ့ပွဲ လုပ်တာ ခွင့်ပြု ပါတယ်၊

ရွာသားတွေနဲ့ ဘုရားဖူးတွေလည်း လက်ဝှေ့ပွဲ ကြည့်ခွင့် ကြိုသွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့

ဒိုင်လူကြီး မပါဘဲနဲ့တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။”

ဟုပြောလေရာ လက်ဝှေ့ကျော် သျှော်ပေစူးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီလို ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးမှာ ဘယ်လိုလုပ် လက်ဝှေ့ဒိုင်ကို

ရှာလို့ရမှာလဲ သူကြီး။”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလေ၏။

လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးကလည်း လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလံလုပွဲ နှိဖူးတဲ့ လက်ဝှေ့ကျော်တွေပဲ၊
ကြားပွဲနဲ့မဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒိုင်မရှိလည်း ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးက လက်ကာပြ၍

“ဒိုင်မရှိဘဲ သောင်ပြင်မှာ လက်ဝှေ့ ထိုးတာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊
ကျုပ်စကားကို မောင်ရင်တို့ နား မထောင် ရင်တော့ ရေလယ်မှာပဲ သွားထိုးပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

လက်ဝှေ့ကျော် သျှောင်ပေစူးက သူကြီးကို မကျေမချမ်း ကြည့်၍

“ဒီလို မြစ်ကမ်း နဘေးမှာ ရွာကလေးမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဒိုင်ကို
သွားရှာရမှာလဲ”

ဟု စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ သူကြီးက သျှောင်ပေစူးကို ဣန္ဒြေ
ရကြည့်၍

“မောင်ရင်တို့သာ သေသေ ချာချာထိုး၊ ဒိုင်လူကြီးအတွက် မပူနဲ့၊
ကျုပ်တာဝန်ထား၊ ရအောင်ရှာပေးမယ်”

ဟု ပြောကာ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်၍ ရွာပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားလေ၏ ။

သူကြီး ရွာပြင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထုံးဖြူဖြူ စေတီလေး ရှိရာ
တောင်ကုန်းပေါ်သို့

တက်လှမ်းခဲ့ လေ၏ ။

တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ အလွန် သပ္ပာယ်စွာ ရေးဆွဲ ထားသော
ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့

ပန်းချီကား ကြီးများကို မြင်တွေ့ရပြီး ထိုပန်းချီကားများ၏ အလယ်တွင် ကျောခိုင်း၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ ရလေ၏။

သူကြီး ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူကြီး ရောက်နေ ပါလား၊ တောင်ပေါ်ကို မမျှောင့်ဘဲ ရောက်လာတယ် ဆိုတော့ ကျုပ်ကို ခိုင်းစရာ ရှိလို့မှတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက လူတစ်ရပ်ခန့် ရှိသော ပန်းချီကားကြီး အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

သူ၏ ရွာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘုရားဖူး လက်ဝှေ့ကျော် နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ ကျင်းပရန် တောင်းဆိုသည် အထိ ပြောကြားရင်း

“လက်ဝှေ့ပွဲမှာ ထိုးမဲ့လူ လူနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေပြီး ခိုင်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ခိုင်မရှိဘဲ နဲ့လည်း လက်ဝှေ့ သမားတွေကို မထိုးစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုဩဘာလည်း လက်ဝှေ့ သမားတစ်ယောက်ပဲ၊ လက်ဝှေ့ ပွဲကို ခိုင်လုပ်ပေးနိုင်မလား”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေရာ ကိုဩဘာဆိုသူက ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ် တောင်ပေါ်မှာ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားတွေ ကို ရေးနေတာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ၊ မနေ့ကပဲ ပန်းချီကား အားလုံး အပြီးသတ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကို လှူလိုက်ပြီးပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရွာမှာ ဧည့်သည် အနေနဲ့ တစ်နှစ်တိတိ နေခွင့်ရတဲ့ အတွက် သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ သူကြီး လိုအပ်မယ် ဆိုရင် လက်ဝှေ့ပွဲ အတွက် ကျုပ် ခိုင်လုပ်ပေး

နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ သူကြီးသည် သူ၏ ရွာ၏ လက်ဝှေ့ပွဲ အတွက်ခိုင်ရပြီ

ဖြစ်သဖြင့်ကျေနပ်ပြီး

တောင်အောက် သို့ ဆင်းသွား လေ၏။

ကိုဩဘာသည် တောင်အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသွားသော သူကြီးကိုကြည့်၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်က ခရီးသွား တစ်ဦးအနေဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိ၏။

သူသည် ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရင်း ဆရာတော်ကြီး၏ ဘုရားစောင်းတန်း၌ ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲ လိုသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းချီကား ရေးဆွဲရန် လိုအပ်သော ဆီဆေးနှင့် ကင်းဘတ်စများကို ဝယ်ယူ၍ ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲ ခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်ကပင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကား အားလုံး ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ဆရာတော်

ကြီးအား ကပ်လှူပူဇော်နိုင်ခဲ့၏။

ယခု ပန်းချီကားများ အားလုံး ရေးဆွဲပြီးသွားသဖြင့် ဤရွာကလေးမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင် နေစဉ် နေစဉ် သူကြီးရောက်ရှိလာပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ ခိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးရန် အကူအညီ တောင်းခံခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ ကျင်းပမည့် ပွဲသည် လက်ဝှေ့ကျော် နှစ်ဦး စိန်ခေါ်ပြီး မကျေပွဲနဲ့ သည့် ပွဲဖြစ် သဖြင့် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှာ သေချာ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူကြီး၏ အလိုကျ လက်ဝှေ့ခိုင် အဖြစ် လုပ် ကိုင်ရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ သို့ရောက်သော အခါ စိန်ခေါ်ပွဲ နှစ်မည့် သတင်းသည်

သောင်ပြင်ရှိ ဘုရားဖူး များ အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုနေ့ နံနက် သောင်ပြင်မှ ထွက်ခွာမည့် လှေများသည် ညနေ လက်ဝှေ့ပွဲသို့ စောင့်ကြည့်ရန် အတွက် သောင်ပြင်မှ မခွာတော့ချေ။

ထိုအခါ သောင်ပြင်သို့ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ဘုရားဖူးလှေများ၊ ကမ်းကပ်စရာ နေရာမရှိသဖြင့် လှေတစ်စီးနှင့်တစ်စီး ပူးကပ်ပြီး ရပ်ကြလေ၏။

ဘုရားဖူးလှေ အချင်းချင်း သတင်းပေး၍ လည်းကောင်း၊ ဒေသခံ အချင်းချင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ပေးပို့၍ လည်းကောင်း စိန်ခေါ်ပွဲ ပြုလုပ်မည့် သတင်းသည် ပျံ့နှံ့ သွားလေ၏။

သူကြီးသည် လက်ဝှေ့ပွဲ ပြုလုပ်ရန်နေရာကို သောင်ပြင်ရှိ ကုန်းကမူလေး၌ သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကုန်းကမူလေးသည် စင်မြင့်သဖွယ် ဖြစ်နေပြီး ပရိသတ် အားလုံးကြည့်ရှုရန် အဆင်သင့်၏။

သူကြီး မိသားစု သည် လက်ဝှေ့ပွဲ၏ ရှေ့ဆုံး၌ နောက်မီပါသော ခုံတန်းလျားကြီး တစ်ခုကို ချ၍ ထိုင်လေ၏။

ထို တန်းလျားပတ်ပတ်လည်၌ ဖျာကြမ်းခင်းကျင်းထားပြီး ရွာရှိ သူကြီးနှင့် ရင်းနှီးသူများ ထိုင်ကြ၏။

လက်ဝှေ့ပွဲ အချိန် နီးသော အခါ လက်ဝှေ့ ကျော်မဲလုံးနှင့်သျှောင်ပေစူးသည် ၎င်းတို့၏

ရွာသာများ ခြံရံ၍ သောင်ပြင် သို့ထွက်လာ ကြ၏။

မဲလုံးသည် ဂင်တိုတိုနှင့် တုတ်ခိုင်ပြီး သျှောင်ပေစူးသည် အရပ်မြင့်ပြီး သန်မာတောင့်တင်း၏။

၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သူမသာ ကိုယ်မသာ ရှိသဖြင့် လက်ဝှေ့ပွဲ၌ မည်သူ့ အနိုင်ရ မည်ကို ခန့်မှန်ရန် ခက်ခဲ၏။

သူကြီးမင်းသည် သင်တိုင်း အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးအား လက်ဝှေ့ ထိုးရာတွင် ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားရန်၊ ရိုးရာ
လက်ဝှေ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရန်နှင့် ဒိုင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို နားထောင်ရန်တို့ကို
အာပေါက်မတတ် မှာကြားလေ၏။

သို့သော် လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် မုန်ယိုနေသော
သူများကဲ့သို့ သူကြီး၏ စကားကို နားမဝင်ဘဲ မကျေပွဲနွဲ့ရန်သာ စိတ်အား ထက်သန်
နေဟန်ရှိ၏။

သူကြီးသည် လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦး၏ မထီလေးစား ဟန်ပန်ကို
စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဒီမှာ . . . မောင်ရင်တို့ နှစ်ယောက် ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာ
နားထောင်ပါ။ ရိုးရာ လက်ဝှေ့ စည်းကမ်းကို မထီမဲ့မြင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ပွဲကို
အခုချက်ချင်း ဖျက်ပစ်လိုက်မယ် ပွဲမလုပ်မီ ကတည်းက ဒိုင်ပါမှ လက်ခံမယ်လို့
ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒိုင်ရဲ့ စကားကို နားမထောင်ရင်တော့
ပွဲဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခြိမ်းခြောက် လိုက်ရာ လက်ဝှေ့ကျော် မဲလုံးသည် သူကြီးကို
မထီလေးစားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲကို ဒိုင်လုပ်မဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လက်ဝှေ့ စည်းဝိုင်းထဲသို့ ဒိုင်လုပ်မည့် ဩဘာ ဝင်ရောက်လာပြီး

“မင်းတို့ပွဲကို ဒိုင်လုပ်မဲ့သူက ငါပဲ၊ ငါဟာ ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲမှာ
အလံလုပွဲသာ မကဘူး၊ ရုံစောင်ဘွဲ့ကို ငါးနှစ်ဆက်တိုက် ရယူထားတဲ့
လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ပဲ၊ လက်ဝှေ့

ပညာကို ကောင်းကောင်း တတ်သလို ဒိုင်ပညာ ကိုလည်း
ကောင်းကောင်း တတ်တယ်”

ဟု တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့် ဆိုလိုက်ရာ မဲလုံးနှင့်
ချောင်ပေစူးသည်

ပန်းလှိုင်ကမ်းပါးရှိ မထင်မရှား ရွာလေးမှ ရံစောင့်ဘွဲ့ ငါးနှစ်ဆက်တိုက်
ရရှိထားသည်ဆိုသော

လက်ဝှေ့ကျော်ကို အလွန် အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝှေ့ပွဲ၌ ရံစောင့်ဟူသော ဘွဲ့အမည်တစ်ရပ် ရှိ၏။

ရံစောင့် ဘွဲ့သည် အလွန်သြဇာကြီးမားပြီး ထိုဘွဲ့အား ပထမ အလံ
ဆွတ်ခူးသူတို့သာ ရရှိနိုင်၏။

ရံစောင့်ဘွဲ့သည် ပွဲတစ်ခုလုံး၏ လက်ဝှေ့ဗိုလ်လည်း ဖြစ်၏။

ရံစောင့်ဘွဲ့ ရရှိသော သူသည် နောက်နှစ် လက်ဝှေ့ပွဲ၌ လာရောက်ပြီး
ထိပ်ဆုံး လက်ဝှေ့

သမားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရ၏။

ထိုပွဲ၌ ထပ်မံ အနိုင်ရပါက ရံစောင့်ဘွဲ့ကို ကာကွယ်နိုင်ပြီး
ဆက်လက်ခံယူခွင့် ရှိ၏။

ရံစောင့်ဘွဲ့ ရရှိသူသည် နောက်နှစ်၌ ရှုံးနိမ့်ပါက ရံစောင့်ဘွဲ့လည်း
အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွား၏။

ရံစောင့်ဘွဲ့ကို တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ထပ်ဆင့် ဆွတ်ခူးနိုင်သူ သည်
ရှားမှရှားသော ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ

လက်ဝှေ့ကျော်ပင်ဖြစ်၏။

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူး သည် စိန်ခေါ်ပွဲကို ခိုင်လုပ်မည့်လူက
ထပ်ဆင့်ရုံစောင့်ဘွဲ့ ဆွတ်ခူးထား သောသူတစ်ဦး ဟု ဆိုသဖြင့် အနည်းငယ်
ရိုန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် ဩဘာက လက်ဝှေ့ စည်းကမ်းများကို ရှင်းပြနေစဉ်
၎င်းတို့သည် စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိဘဲ မထိမဲ့မြင် ပြုနေလေ၏။

ဩဘာသည် ရိုးရာ လက်ဝှေ့ခိုင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဝှေ့
သမားနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို

အသေးစိတ် စစ်ဆေးပြီးနောက် ပရိသတ် ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဒီနေ့ စိန်ခေါ်ပွဲကို လေးချီလေးလားတိတိ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊
ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ သုံးချီလားမှာ အနိုင်အရှုံး မပေါ်သေးရင်
နောက်ဆုံးလေးချီမှာ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊
တတိယ အချီတွေမှာ ခဏနားနိုင်ပြီး စတုတ္ထ နောက်ဆုံး အချီမှာတော့
ခြေကုန်လက်ကုန် ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ် ထိုးသတ်ရမှာပါ။ စိန်ခေါ်ပွဲ အနိုင်အရှုံး
သတ်မှတ်ချက်ကို အတိုဆုံးပြောရရင်တော့ မျက်နှာ၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း စတဲ့နေရာ
တွေက သွေးထွက်ရင်အရှုံး၊ ဆက်မထိုးနိုင်အောင် နာကျင်နေရင်၊ မောပန်းနေရင်
အရှုံး၊ မေ့မြောသွားရင်အရှုံးပါ။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဒီနေ့ပွဲဟာ စိန်ခေါ်ပွဲဖြစ်တဲ့
အတွက် လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦးက ခိုင်ဖြစ်သူရဲ့စကားကို အတိအကျ လိုက်နာရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်၊ ကဲ... လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦး အသင့်ဖြစ်ရင် လက်ဝှေ့ရေးပြကြပါ၊
ယောက်ျား ဘာသား မောင်းမတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လက်ဝှေ့သမားနှစ်ဦးအား လက်ဝှေ့
ရေးပြခိုင်းလေ၏။

ဘုရားဖူး ခရီးသည်များသည် လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦး လက်ဝှေ့ရေး
ပြကတည်းက

စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် လက်ခုက်လက်ဝါး တဖြောင်းဖြောင်း
တီးကြလေ၏။

လက်ဝှေ့ရေး ပြပြီးနောက် ခိုင်လုပ်သူ သြဘာက ၎င်းတို့ကို အသင့်
ဖြစ်မဖြစ်ကို မေးမြန်းပြီး လက်ဝှေ့ပွဲကို စတင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

လက်ဝှေ့ သမားနှစ်ဦးသည် ပွဲစသည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကမူးရှူးထိုး
သတ်ကြလေ၏။ သြဘာသည် မကြာခဏ ကြားဝင်ပြီး တားမြစ်ရလေ၏။

လက်ဝှေ့ ကျော်မဲလုံးက သျှောင်ပေစူး၏ လည်ပင်းကို
လက်ဝါးစောင်းဖြင့် အုပ်ရန်ကြိုးစား၏။

သျှောင်ပေစူး ကလည်း လက်ဝှေ့ကျော်မဲလုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
အောက်ပိုင်းကို ခြေဖြင့်ခတ် ရန် ပြင်ဆင်၏။

၎င်းတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညှာတာခြင်း မရှိဘဲ သဲကြီးမဲကြီး
ထိုးသတ်နေရာမှ ပထမအချို့ ပြီးသွားလေ၏။

လက်ဝှေ့သမားနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့၏ နောက်လိုက် နောက်ပါများက
ပြုစုပေးကြ၏။ ဒုတိယအချို့သို့ ရောက်သောအခါ ၌ လည်း ခိုင်ဖြစ်သူ သြဘာသည်
လက်ဝှေ့ သမားနှစ်ဦးအား မနားတမ်း ကြားဝင်ပြီး ဖြန့်နေရ၏။

၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ သက်လုံ၊ လက်ဝှေ့ ပညာ
အဆင့်အတန်း တူညီကြသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အနိုင်ရ ရန် ခက်ခဲနေလေ၏။

တတိယ အချို့သို့ ရောက်သည်အထိ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အနိုင်အရှုံး
မကွဲပြားသဖြင့် ခေတ္တနားပြီး စတုတ္ထချိန်၌ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ရန်ပြင်ကြ၏။

သြဘာသည် နောက်ဆုံးအချို့ မလွှက်မီ လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦး
ရှေ့တွင်ရပ်၍

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝှေ့စည်းကမ်းတွေကို တစ်ချိန်လုံး

ချိုးဖောက်နေတယ်၊ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆက်ပြီးတော့ ရိုးရာစည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်နေရင်တော့ ကျုပ်က ဒိုင်အနေနဲ့ ပွဲကိုရပ်ပစ် လိုက်မှာပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ နားခွင့်မရှိဘူး၊ အနိုင်အရှုံး သဲကွဲ တဲ့အထိ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်ဝှေ့ကျော်မဲလုံးက လက်မောင်းခတ်၍

“ရေချို ရေငန် ဒေသမကျန် ပွဲမရှောင်တဲ့မဲလုံး၊ ဒီပွဲမှာ အနိုင်မရရင် မပြန်ဘူး”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။

ထိုအခါ လက်ဝှေ့ကျော် သျှောင်ပေစူး ကလည်း ၎င်းနည်းတူ လက်ခမောင်းခတ်၍

“ဘက်တူရင် လူမရွေးတဲ့ သျှောင်ပေစူးကွ၊ မဲလုံးကို အလဲကျုံးပြီးမှ ပြန်မယ်”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ပရိသတ်များ သဘောကျစွာဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါး တဖြောင်းဖြောင်း

တီးခတ်ကြလေ၏ ။

ဩဘာသည် လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦးစလုံး အသင့်ဖြစ်နေ သဖြင့် နောက်ဆုံး အချိန်

လွှက်ပေးလိုက်၏ ။

၎င်းတို့ သည် နောက်ဆုံး အချိန်ဖြစ်သဖြင့် နိုင်လိုစိတ်ပြင်းထန်နေပြီး လက်ဝှေ့စည်းကမ်းများကို လိုက်နာခြင်းမရှိတော့ဘဲ သဲကြီး မဲကြီး ထိုးသတ်လေ၏ ။

ပရိသတ်များသည် ရိုးရာပွဲ၏ စည်းကမ်းများကို ကောင်းစွာသိသဖြင့် ၎င်းတို့၏ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ထိုးသတ်မှုကို နှစ်လိုဟန် မရှိဘဲ အော်ဟစ်ရှုတ်ချ ကြ၏ ။

ဩဘာသည် မဲလုံးတို့၏ ထိုးသတ်ဟန်ကိုကြည့်၍ မကြာမီ လက်ဝှေ့ပွဲကို ရပ်ဆိုင်းရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏ ။

တစ်ချီတွင် မဲလုံးသည် သျှောင်ပေစူး၏ ဝိုက်လက်သီးကို ရှောင်တမ်းရင်း မြေပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏ ။

ရိုးရာလက်ဝှေ့ စည်းကမ်းဟု မြေပေါ်သို့ လှဲချသူကို ထိုးသတ်ရခြင်း မရှိချေ။

သျှောင်ပေစူးသည် လှဲချလိုက်သော မဲလုံး၏ နားထင်ကို ခြေဖမိုးဖြင့် သိမ်းကျုံးခတ်လိုက်၏ ။

ဩဘာသည် သျှောင်ပေစူး၏ ကြမ်းတမ်းသော တိုက်ကွက်ကြောင့် သျှောင်ပေစူး၏ ခြေဖမိုးကို ဖနှောင့်ဖြင့် အချိန်မီ တားဆီးလိုက်ရာ မဲလုံးသက်ရာရသွား၏ ။

သျှောင်ပေစူးသည် သူ၏ တိုက်ကွက်ကို ဝင်ရောက်တားဆီးသော ဩဘာအား မကျေမချမ်း ကြည့်၍

“ဟော့လူ... ဒိုင်ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပွဲထဲမှာ ဝင်ပါရတာ လဲ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏ ။

ဩဘာ က သျှောင်ပေစူးကို ကြည့်၍

“လဲနေသူကို ခြေနဲ့မခတ်ရဘူး ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ မင်းတို့ လက်ဝှေ့စည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်တာ သိပ်များနေပြီ၊ နောက်တစ်ချီ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ လက်ဝှေ့ပွဲကို ရပ်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောပြီး မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးကို ပြန်၍ ထိုးသတ်ခွင့် ပြုလိုက်၏ ။

လက်ဝှေ့သမား နှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရရှိထားပြီး

မောပန်းနွမ်းနယ်နေလေ၏။

မဲလုံးသည် သျှောင်ပေစူးနည်းတူ လက်ဝှေ့စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်၍
ထိုးသတ်ပြန်၏။

သူသည် သျှောင်ပေစူး၏ ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ကန်ရန် အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစား၏။ လူချင်း ပူးကပ်သောအခါ မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်နှိုက်ရန် ပင်ကြံ၏။

ဒိုင်ဖြစ်သူဩဘာက လူချင်းပူးကပ်သော အခါ ဖြန့်ဖြေရန်
ကြိုးစားသော်လည်း တော်တော် နှင့်မခွာဘဲ နေ၏။

တစ်ချီတွင် သျှောင်ပေစူးခြေချော်၍ လဲကျလျှင် မဲလုံးသည် အပိုင်ပဲဟု
တွေးကာ အပေါ်မှ ခွထိုးရန် ကြိုးစား၏။

ဩဘာ သည် ဤမျှစည်းကမ်းများကို ချိုးဖောက်နေသူများအား
ဒိုင်တစ်ဦးအနေဖြင့်

ဆက်လက် ထိုးသတ် ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏
။

ထို့ကြောင့် သျှောင်ပေစူး၏ အပေါ်သို့ ခွရန်ကြိုးစားသော မဲလုံးကို
ဆောင့်ဆွဲ ချလိုက်ပြီး

“ပွဲကို ရပ်လိုက်ပြီ၊ ဆက်ထိုးစရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မဲလုံးသည် မြေပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်လဲ သွားရာမှ ဒေါသတကြီး
ကုန်းထ၍

“ဟော့လူ . . . ကျုပ်တို့ပွဲကို ဝင်မပါနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားပါ ကြားကနေဝင်ပြီး
အထိုးခံချင်လို့လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လက်ကာပြု၍

“တော်ပြီ၊ မင်းတို့ ဆက်ပြီး ထိုးသတ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊

ဒီပွဲကို ငါရပ်လိုက်ပြီ၊ မင်းတို့ဟာ ရိုးရာပွဲရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေလို ထိုးသတ်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်ကလည်း သြဘာ၏ စကားကို ထောက်ခံ၍ အကျင့်ပျက်သော

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးကို အော်ဟစ် ကန့်ကွက်ကြလေ၏။

သို့သော် မဲလုံးတို့သည် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသူများ ပီပီ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အနိုင်ယူချင်စိတ်သာ ပြင်းပြနေပြီး ရိုးရာ လက်ငွေ စည်းကမ်းများကို လိုက်နာရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ သျှောင်ပေစူးက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ပွဲကို ငါ ဒီကောင့်ကို အလဲထိုးပြီးမှ အဆုံးသတ်မယ်”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ မဲလုံးကလည်း မြေ ကြီးကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်၍

“သျှောင်ပေစူး၊ မင်းကိုလည်း အလဲထိုးပြီး သျှောင်ပေစူး ကိုဆွဲပြီး ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်မယ်ကွ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြန်လည်အော်ဟစ်ပြီး ဒိုင်ဖြစ်သူ သြဘာ ဘက်သို့လှည့်၍

“ဟော့လူ . . . ဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်ဒိုင်မှမလိုတော့ဘူး၊ ကြားထဲကနေ အချောင် မနာချင်ရင် ဆင်းသွား”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

ဩဘာသည် လက်ဝှေ့ သမားနှစ်ဦး၏ ရိုးရာ စည်းကမ်းကို
ဖောက်ဖျက်ရုံမက ရိုင်းပျသော အပြုအမူကြောင့် ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွားပြီး
လက်မောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းခတ်ကာ

“ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ဒီပွဲကျီ ခိုင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်
ဖျက်လိုက်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့သဘောနဲ့ မင်းတို့ ဆက်ထိုးခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့စကားကို
နားမထောင်ဘဲ ဆက်ထိုးချင်ရင်တော့ မင်းတို့ ငါနဲ့ အရင် ထိုးကြ၊ ထိုးပြီးလို့
အနိုင်ရရင် မင်းတို့ သဘောနဲ့ မင်းတို့ ထိုးနိုင်တယ်၊ ဒီပွဲမှာ ခိုင်မလိုတော့ဘူး”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ဩဘာ၏ ရဲရဲ
တောက်စကားကြောင့် လွန်စွာသဘောကျသွားပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြလေ၏ ။

သျှောင်ပေစူးက ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်၍

“တောက် . . . ခိုင်က ခိုင်နေရာမှာ မနေဘဲ ကြားဝင်ပြီး
ရှုပ်ချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားကြားကနေ အလဲ ထိုးခံချင်လို့လား”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြန်၏ ။

ထိုအခါ ဩဘာက လက်ခမောင်းတဖြောင်းဖြောင်းခတ်၍

“မင်းတို့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားတွေက ငါ့လီ ရုံစောင့်ဘွဲ့
ရထားတဲ့လူကို အလဲ ထိုးမတဲ့လား၊ မင်းတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ထိုးရင်
ဘက်မတူလို့

ငါအနိုင်ကျင့်ရာကျမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း
ဝင်ထိုးကြ၊ ငါရှုံးရင် စင်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေရာ မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်း
သူများဖြစ်ပြီး အမှားအမှန်

ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဩဘာအား ဒေါသတကြီး

ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်လေ၏။

ဩဘာ သည် အတွေ့အကြုံများသော လက်ဝှေ့ သမားပီပီ
သျှောင်ပေစူး၏ ခြေကန်ချက်ကို ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့လို့ ရှောင်တိမ်းပြီး မဲလုံး၏
ဝမ်းဗိုက်အား ဖောက်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်ရာ မဲလုံးသည် အွတ်ခနဲအော်၍
ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ပရိသတ်များသည် ဩဘာ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ပရိသတ်များသည်
ဩဘာ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို နှစ်သက်လှသဖြင့် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍
အားပေးကြ၏။

တချို့ကလည်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဩဘာ၏ အမည်ကို
အော်ဟစ်ပြီး မဲလုံးနှင့်သျှောင်ပေစူးအား ဆုံးမရန် မှာကြားလေ၏။

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် ဩဘာကို ဒေါမာန်ကြီးစွာဖြင့်
တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

သို့သော် ဩဘာသည် ရိုးရာလက်ဝှေ့ကိုသာမက ဗန်တိုဗန်ရှည်
သိုင်းအတတ်ကိုပါ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ထိရောက်အောင် မထိုးသတ်နိုင်ဘဲ
ရှိကြ၏။

ပရိသတ်များသည် ဩဘာ၏ တိုက်ခိုက်ပုံများကို နှစ်သက်လွန်းသဖြင့်
ဆူညံပွက်အောင် အော်ဟစ်ပြီး အားပေးကြလေ၏။

ဩဘာသည် မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးအား တစ်ခဏမျှ တိုက်ခိုက်ရန်
ခွင့်ပြုထားပြီး နှစ်ယောက် စလုံးကို အလဲထိုးရန် ကြံစည်လိုက်၏။

သူသည် အရှိန်လွန်၍ ဝင်ရောက်လာသော မဲလုံး၏ ခေါင်းကို
တံတောင်ဖြင့် ထောင်းချလိုက်ရာ မဲလုံးသည် လဲကျမေ့မြော သွားလေ၏။

သျှောင်ပေစူးသည် မဲလုံး အလဲထိုးခံ လိုက်ရသဖြင့်

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ် သြဘာက ဘယ်ညာ လက်သီးတွဲများဖြင့်
ဝင်ရောက်ထိုးသတ်လေရာ သျှောင်ပေစူးသည် သြဘာ၏ ဖြောင့်လက်သီး
ဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်ပြီး သြဘာအား လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရန်
ကြိုးစားလေ၏ ။

သြဘာသည် သျှောင်ပေစူး၏ လည်ကုတ်ကို ချုပ်၍ နဖူးအား
ဒူးဖြင့်တိုက်ပစ်လိုက်ရာ သျှောင်ပေစူး လည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျမေ့မြောသွားလေ၏ ။

ပရိသတ်များသည် အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာပင် သြဘာက
လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦးအား တစ်ပြိုင်တည်း အလဲထိုးလိုက်သဖြင့် ဆူညံပွက်အောင်
အားပေးကြလေ၏ ။

မဲလုံးနှင့်သျှောင်ပေစူး၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ ရွာသားများသည်လည်း
အရှက်ရဟန်ဖြင့် ကိုယ့်လူကိုထမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏ ။

သြဘာသည် ပရိသတ်များအား တစ်ခဏမျှ လက်ဝှေ့ရေးပြပြီး
လက်ဝှေ့ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက် လေတော့၏ ။

လက်ဝှေ့ပွဲ ပြီးသောအခါ သူကြီးသည် သြဘာ၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး
ပခုံးကိုဖက်ကာ

“ကျားဆိုမှကျား၊ မတစ်ထောင် တစ်ကောင်သွားဆိုတာ မျိုးပေါ့ကွာ”

ဟု ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေတော့၏ ။

*

သြဘာသည် နောက်တစ်နေ့ သို့ရောက်သောအခါ
တောင်ပေါ်ကျောင်းကလေး၏ ဆွမ်းချက်ရုံသို့ သွားကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့
အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ထည့်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

တောင်ပေါ်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင် နေသဖြင့်
သွားရောက်ဖူးမြော်ရန် မကြိုးစား တော့ဘဲ ကပ္ပိယကြီးကိုသာ အကျိုးအကြောင်း
ပြောခဲ့၏။

တောင်ပေါ်ကျောင်း ကလေးမှ ဆင်းလာရင်း ပန်းလှိုင်မြစ်သို့ အပေါ်စီးမှ
မြင်တွေ့ရ၏။ ဤကျောင်းကလေး၌ တစ်နှစ်နီးပါး နေ၍ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့
ပန်းချီကားများကို ကြိုးစားပမ်းစား ရေးဆွဲ ပေးခဲ့၏။

တောင်ပေါ်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိ မေတ္တာ နှင့်
ရေးဆွဲပေးသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို အလွန်နှစ်သက်၏။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့
လာရောက်မည့် ဘုရားဖူးတိုင်း သူ၏ ပန်းချီကားများကို မြင်တွေ့ပြီး သာဓုခေါ်ပေ
လိမ့်မည်။

ဩဘာသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ
သစ်ပင်ရိပ်တွင်ထိုင်ကာ ငယ်ဘဝ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။

ဩဘာ၏ ဖခင်ကြီးသည် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းဒေသ
ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် နေထိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူသည် လယ်ဧကများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး လယ်အားလုံးကို
သီးစားချထား၏။

ဩဘာတို့ အိမ်သည် ရွာ၌ အကြီးမား အခန့်ထည်ဆုံးဖြစ်၏။
အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရေနံချေး များ မည်းနေအောင် သုတ်ထားသဖြင့် သူတို့အိမ်ကို
ရွာသားများက အိမ်မည်းကြီးဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

မိခင်သည် ဩဘာတို့ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့်
ဖခင်ကြီးသည် မိတဆိုး သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဩဘာနှင့် ချမ်းသာကို

အလွန်ချစ်၏။

ဩဘာတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ ရှင်ပြုအလှူတော်ကို
ငွေတစ်ထောင်ကျော် ကုန်ကျခဲ့သဖြင့် သူတို့ရွာ၏ ရာဇဝင်တွင် စံတင်သည့်
အလှူဖြစ်ခဲ့၏။

ဖခင်ကြီးသည် ဩဘာတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အား
ဦးသောပိတကျောင်း၌ အပ်နှံပြီး စာပေသင်ကြားစေ၏။

ဩဘာ၏ ညီငယ် ချမ်းသာသည် ဖခင်ကြီး၏ အလီလိုက်မှုကြောင့်
ငယ်စဉ်ကပင် လွန်စွာဆိုးသွမ်း၏။

ဦးသောပိတကျောင်း၌ စာအညံ့ဆုံးကျောင်းသားမှာ ချမ်းသာဖြစ်၏။
ဆရာတော် ဦးသောပိတ ၏ ကျောင်းဝန်းကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်း၍
အရိပ်ကောင်းစွာရရှိပြီး သီးပင်စားပင် အမျိုးမျိုး ရှိ၏။

ကျောင်း၏ နောက်တွင် ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် တင့်တယ်နေသော
ရေကန်ကျယ်ကြီးလည်းရှိ၏။ ဩဘာ၏ ညီ ချမ်းသာ သည်
ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့၏။

လေးဂ္ဂ တစ်လက်ကို ကိုင်စွဲကာ သရက်၊ မာလကာ စသည့်
သီးပင်စားပင် အမျိုးမျိုးကို ပစ်ခတ် ၏။

ဆရာတော် ဦးသောပိတ၏ ကျက်သရေခန်းထဲမှ ငှက်ပျောသီး၊
ထန်းလျက်၊ ပဲလျော် စသည်တို့ ကိုလည်း အလွတ်မပေး။

ဩဘာကမူညီငယ်ဖြစ်သူ ချမ်းသာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။
အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေထိုင်၏။ ဦးသောပိတ သင်ကြားပေးသော စာများကို
ကြိုးစားသင်အံ့၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော် ဦးသောပိတသည် ချမ်းသာကို

အမြင်ကတ်သလောက် ဩဘာကို ချစ်ခင်၏ ။

ချမ်းသာ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိထက်
အသက်ကြီးသော ကာလသားများ နှင့် ပေါင်းသင်း၏ ။

ထိုသို့ ပေါင်းသင်းရာတွင် ရွာ၌ ဆိုးမိုက်သည်ဟု နာမည်
သတင်းထွက်သော ကာလသားများ ကိုသာ ရွေး၍ ပေါင်းသင်း၏ ။

ချမ်းသာနှင့် ပေါင်းသင်းသူများသည် ရွာ၌ ကြက်ခိုး၊ နွားပေါ်စသည့်
မကောင်းမှု ဒုစရိုက် လုပ်သူများပင် ဖြစ်၏ ။

ထိုကာလသားများထံမှ မကောင်းသော အတတ်မျိုးစုံကို သင်ယူ၏ ။
ထို့ကြောင့် ချမ်းသာသည် လူပျိုပေါက် အရွယ်ကပင် အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊
ဖဲရိုက်သော အတတ်မျိုးစုံကို တတ်ကျွမ်း၏ ။

ဖခင်ကြီးသည် ချမ်းသာအား ဆုံးမသော်လည်း ခွေးမြီးတောက်
ကျည်တောက်စွပ်သာ ဖြစ်၏ ။

ဩဘာကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းမှားရောက်နေသော ညီငယ်ဖြစ်သူကို
ဆိုဆုံးမ၏ ။

သို့သော် ချမ်းသာသည် ဆုံးမတုန်းခဏသာ လိမ္မာဟန်ပြု သော်လည်း
ဆိုးမိုက်မြဲ ဆိုးမိုက်၏ ။

လူပျိုပေါက် အရွယ်သို့ ရောက်သော အခါ အနီးအနားရွာမှ ပိုင်းလုံးမ
မိမိုးထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏ ။

မိမိုးသည် တစ်ခုလပ်မဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်၍ ငွေစကြေးစ သုံးစွဲနိုင်သော
ကာလသားပျိုများကို ချူစားနေသူဖြစ်၏ ။

ချမ်းသာသည် မိမိုးထံမှ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံ ကို သင်ယူပြီးနောက်
မြာသမားဘဝ သို့ ပြောင်းလဲ သွားလေ၏ ။

ထို့နောက် ရွာရှိ ပယောဂဆရာ လူလိမ်လူညာ ဒေဝထံမှ မြာစွဲသော
အဆောင်လက်ဖွဲ့များ တောင်းယူ၍ မိန်းမပျိုများအား စော်ကားမော်ကား ပြုရန်
ကြိုးစား၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် ရေခပ်ဆင်းလာသော ကွမ်းတောင်ကိုင်
ငွေစိန်၏ တပ်မက်ဖွယ်အလှကို မြင်တွေ့ပြီး အစွဲကြီးစွဲကာ ငွေစိန်အား တစ်ဖက်ရွာရှိ
ယာထဲသို့ခိုးယူကာ အတင်းအဓမ္မ ပေါင်းသင်းလေ၏ ။

ငွေစိန်၏ မိဘများသည် သမီးဖြစ်သူ ကွမ်းတောင်ကိုင်အား
နှမြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြ၏ ။

ချမ်းသာ၏ ဖခင်ကြီးသည် ငွေစိန်၏ မိဘများအား
အောက်ကျို့တောင်းပန်ပြီး ၎င်းတို့ အလိုကျ မင်္ဂလာပွဲကို ပြုလုပ်ပေးရန်
ကတိပြုရှာ၏ ။

သို့သော် ငွေစိန်၏ မိဘများက လူပေါ့ကြော့ချမ်းသာနှင့်
သဘောမတူဘူးဆိုကာ ငွေစိန်အား ပရိယာယ်နှင့် မြို့သို့ခေါ်ယူပြီး
စပါးပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းစေ၏ ။

ချမ်းသာသည် စရိုက်ဆိုးသူပီပီ ငွေစိန်၏ မင်္ဂလာပွဲအား သွားရောက်
ဖျက်ဆီးမည် တကဲကဲ လုပ်နေသဖြင့် သူ့အား အခန်းထဲတွင်
ပိတ်လှောင်ထားရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည် ငွေစိန်အား သုံးရက်အတွင်း
မေ့လျော့ကာ သူ၏ စရိုက်အတိုင်း ရွာစဉ်လှည့်၍ မိန်းမချော မိန်းမလှ မှန်လျှင်
အလွတ်မပေးဘဲ ပိုးပန်းပြန်၏ ။

ချမ်းသာ၏ ရပ်ရည်မှာ မိန်းမဆန်ဆန် ချောမွေ့ပြီး ချဲ့ချဲ့ နဲ့နဲ့
ပြောတတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့အား ကျသော မိန်းကလေးများရှိ၏ ။

ကြာသောအခါ သြဘာနှင့် ဖခင်ကြီးသည် ၎င်းအား ဆိုဆုံးမ၍ မရသဖြင့် ဥပက္ခော ပြုထားလိုက်လေတော့၏။

ချမ်းသာက ဆိုးသွမ်းသလောက် သြဘာက လိမ္မာယဉ်ကျေး၏။ ဖခင်ကြီးခမြာ သားတစ်ယောက်က ထိန်းမရအောင် ဆိုးမိုက်လှသဖြင့် ကျန်တစ်ယောက်အား လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လို၏။

ထို့ကြောင့် သြဘာအား ဦးသောပိတကျောင်း၌ ရဟန်းဝတ်ပြီး နေထိုင်စေ၏။ သြဘာသည် ဖခင်ကြီး၏ ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ဘဲ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သြဘာ၏ အေးချမ်းသောဘဝ လေးကို အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဆရာတော် ဦးသောပိတသည် အချစ်ဆုံးတပည့် သြဘာအား ရွာမှ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ခရီးဆက်ရသော အရပ်ရှိ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထို ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ၌ လက်ဝှေ့အလံ လှပွဲတစ်ပွဲ ထည့်သွင်းထားလေ၏။

သြဘာသည် လက်ဝှေ့ပွဲကို ထိုအချိန်မှ စတင်၍ ကြည့်ရှု ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ဗိန်းဗောင်းသံ နှင့်အတူ အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်နေသော လက်ဝှေ့ကျော် နှစ်ဦးကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သြဘာသည် လက်ဝှေ့ပွဲကို နှစ်သက်လွန်း သဖြင့် ဝိနည်း သိက္ခာကို ပင်မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အော်ဟစ် အားပေးနေမိ၏။

သူ၏ အနီး၌ ဆရာတော် ဦးသောပိတမရှိ၍ တော်ပေသေး၏။ သြဘာသည် ထိုနေ့က စိန်ခေါ်ပွဲ၊ အလံလှပွဲ စသည့် ပွဲအားလုံးကို မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ကြည့်ရှုအားပေး၏။

လက်ဝှေ့ပွဲပြီးသော အခါ၌ လည်း လက်ဝှေ့ပွဲ သမမားများကို

စိတ်ဝင်တစား သွားရောက် နှုတ်ဆက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာတော် ဦးသောပိတ ရောက်ရှိလာပြီး

“သုဝဏ္ဏ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဝိနည်းသိက္ခာ စောင့်ထိန်းတဲ့
ရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ မတူတော့ဘူး၊

သိက္ခာကို ထိန်းစမ်း”

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်း လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက ဦးသောပိတကို လက်အုပ်ချီ၍

“ခွင့်လွတ်ပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တစ်သက်မှာ လက်ဝှေ့ပွဲ ဆိုတာ
ဒီတစ်ခါပဲ ကြည့်ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ သိပ်သဘောကြ တာပဲ ဘုရား၊
လက်ဝှေ့စင်ဆိုတာ ကျားဆိုမှကျား၊ တကယ့်ယောက်ျားတွေရဲ့ အစွမ်းပြ
နေရာဆိုတာ အခုမှ သိတော့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောပိတသည် ဩဘာအား
အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဒီနေ့လောက် စိတ်အားတက်ကြွတဲ့ အမူအရာမျိုး
မောင်ကျောင်းသားဆီမှာ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ အေးလေ . .
မောင်ကျောင်းသားလည်း ပုထုဇဉ်ပဲကိုး “

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ဩဘာသည် ထိုနေ့မှစ၍ လက်ဝှေ့ဝါသနာပိုစွဲကပ်သွားလေတော့၏။
သူသည် ကျောင်းသို့ရောက်သည်အထိ စာအံ့နေသော်လည်း ဗိန်းဗောင်းသံနှင့်
လက်ဝှေ့သမားများ၏ အမူအရာကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်အားတက်ကြွမှုကြောင့် ယခင်က
လွန်စွာစောင့်ထိန်းသော ဝိနည်းသိက္ခာကိုပင် မစောင့်စည်းနိုင်တော့ဘဲ

ကျောင်းအနောက် ဝါးရုံတောသို့သွားကာ လက်ဝှေ့ရေး ပြသည်အထိ ဖြစ်လာ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဆရာတော် ဦးသောပိတနားသို့ ရောက်သောအခါ
ဦးသောပိတက

“သုဝဏ္ဏ . . . မင်း အခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စာအံတာလည်း
မမြင်ရဘူး၊ အချိန်ပြည့် လက်ဝှေ့အကြောင်းပဲ တွေးနေပုံရတယ်၊
ကျောင်းအနောက်မှာလည်း လက်ဝှေ့ရေးပြနေတယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား “

ဟု ခေါ်ယူကြိမ်းမောင်းလေရာ ဩဘာက ဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍

“အမှန်ပါပဲ ဘုရား၊ တပည့်တော် အခုတလော စာအံချင်စိတ်လည်း
မရှိဘူး၊ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်နေတာကိုပဲ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေတယ် “

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောပိတက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီမှာ သုဝဏ္ဏ၊ မင်းဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပဲ၊ ရဟန်းအကျင့်ကိုပဲ
ကျင့်ရမှာပေါ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ပူလောင်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ ရဟန်းဘဝက အေးချမ်းပြီး
တရားဓမ္မနဲ့ နီးစပ်တယ်“

ဟု မိန့်လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက အတန်ကြာအောင် တွေးတောနေပြီးမှ လက်အုပ်ချီ၍

“တပည့်တော် လက်ဝှေ့ပွဲ မကြည့်ဖူးခင်က ရဟန်းဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး
အရိုးထုတ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ အခု လက်ဝှေ့ပွဲကို ကြည့်ပြီးတော့
ရဟန်းဘဝက လူထွက်ပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ ထိုးချင်နေမိတယ် “

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောပိတသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏

။

ထိုသတင်းကို ဖခင်ကြီး ကြားသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး
ဩဘာကို လူမထွက်ရန် တားဆီးရှာ၏။

သို့သော် ဩဘာက လက်ကာပြု၍

“ကျုပ်ကို မတားပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော်ဘဲနဲ့ ဆက်ဝတ်နေရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရတာ ပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် ငူငူခိုင်းခိုင်းကြီး ဖြစ်သွားပြီး

“အဖေ မင်းကို နှမြောလွန်းလို့ပါကွာ၊ အဖေ့မှာ သားနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ယောက်က ဆိုဆုံးမလို့ မရလောက်အောင် ဆိုးမိုက်ပေမဲ့ သားတစ်ယောက်က သာသနာ့ဘောင်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အဖေ ဂုဏ်ယူနေတာကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဩဘာက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ကလည်း လက်ဝှေ့ မထိုးရရင် မနေနိုင်တော့လို့ပါ၊ အရင်လို စာအံ့ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ လက်ဝှေ့သမားဆိုတာ လူဆိုးလူမိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဘွား ယောက်ျားစစ်စစ်တွေရဲ့ အလုပ်ပါဗျာ၊ အဖေ့ဆန္ဒ အတိုင်း ရဟန်းဝတ်ပါဆိုတော့ ကျုပ် ဘာငြင်းခွဲလို့လဲ၊ အခု သာသနာ့ဘောင်မှာ ကျုပ် ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး မပျော်ပိုက် လို့ပါ၊ မပျော်ဘဲ ဆက်ဝတ်နေရင်လည်း ကုသိုလ်မရဘဲ ငရဲမှာ စိုးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် ဩဘာအား နှမြောတသသဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ စိတ်ကိုလျော့လိုက်ကာ

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါ့သားသဘောပါပဲကွာ၊ မင်းကို အဖေ မတားတော့ပါဘူး”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏ ။

ဩဘာသည် ဖခင်၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဟေးခနဲ

အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လက်မောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်ကာ

“ငါ ဒီနေ့က စပြီး လက်ဝှေ့ကျော်ဖြစ်ပြီဟေ့”

ဟု ကြုံးဝါး လိုက်လေတော့၏။

ဩဘာသည် ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ လက်ဝှေ့ထိုးရန် အခွင့်ရပြီးနောက်
နေရာအနှံ့သို့ လှည့်လည်၍ လက်ဝှေ့ပညာ သင်ယူရန် ဆရာကောင်းကို ရှာဖွေလေ၏။

ဆရာကောင်းရသော အခါ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူလေ၏။ ဆရာများ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်း၍ သင်ယူပြီးနောက် လက်ဝှေ့ပညာ
အဆင့်အတန်းမြင့်မားလာ၏။

ဆရာများသည် သူ၏ လက်ဝှေ့ပညာကို ချီးမွမ်း၍
ပညာကုန်သင်ပေးကြ၏။

ဩဘာသည် နေရာအနှံ့ လှည့်လည်၍ စိန်ခေါ်ပွဲများ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ
နဲ့ခဲ့၏။

ထို့နောက် တစ်ဖက်နိုင်ငံ နယ်စပ်ရှိ လက်ဝှေ့ထွန်းကားရာ အရပ်များသို့
လှည့်လည်၍ ကြေးစား လက်ဝှေ့ပွဲများ ဆင်နွှဲ၏။

ထိုသို့ဆင်နွှဲရင်း အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြုံတွေ့ရ၏။ သူ၏
ဘဝကို လက်ဝှေ့ပညာ၌ မြှုပ်နှံထားသဖြင့် အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူ၏ အထီးကျန်ဝေဒနာများ ပြေပျောက်နိုင်မည့်
နည်းလမ်းကို ဆွံ့အနားမကြားသော ပန်းချီဆရာမျှလေးတစ်ယောက်ထံမှ ရရှိလေ၏။

သူသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ပန်းချီပညာကို သင်ယူ၍ ပန်းချီကားများ
ရေးဆွဲခဲ့လေ၏။

ဩဘာသည် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ လက်ဝှေ့ပွဲများကို ဆင်နွှဲပြီး
လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းကို ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာ၏။

လက်ဝှေ့ကျော်ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ မိသားစုနဲ့ ခွဲခွာလာခဲ့ရ၏။
ဖခင်ဖြစ်သူကို သတိရ၏။ ညီငယ်ဖြစ်သူကို တမ်းတလာ၏။

ထို့ကြောင့် လက်ဝှေ့ပွဲများကို ပစ်ပယ်၍ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ဇာတိရပ်မြေသို့ ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ကြီးသည်
အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီး စီးပွားရေးလည်း ကျဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာမှာလည်း ရွာမှထွက်ခွာသွားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပျောက်ဆုံးနေသည်ဆို၏။

ဩဘာသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မိမိလက်ဝှေ့ထိုး၍ ရရှိသော
ဆုကြေးငွေများကို ဖခင်ဖြစ်သူအား အပ်နှံ၏။

သို့သော် ဖခင်ကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားသော ညီငယ်ဖြစ်သူကိုသာ ရှာဖွေခိုင်း၏။

ဩဘာသည် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော ဖခင်ကြီး၏ ဆန္ဒကို မပစ်ပယ်လို၍
ညီဖြစ်သူ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ မိမိမတွေ့ တွေ့အောင်
ရှာဖွေမည်ဟု ကတိပြုခဲ့၏။

ဩဘာ၏ ကတိစကားကို ကြားသိရသောအခါ ဖခင်ကြီးသည်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် ဖခင်အား ယုံကြည်စိတ်ချရသူ တစ်ဦးလက်သို့ အပ်နှံပြီး
ညီဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ခရီးထွက်ရင်း ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာကလေးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရရှိသွားလေ၏။

ထိုရွာရှိ တောင်ပေါ်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး၏ ပြင်းပြသော ဆန္ဒကြောင့်
ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားကို အလှူဒါနအဖြစ် ရေးဆွဲပေးခဲ့၏ ။

ထိုသို့ ရေးဆွဲရင်း ရွာကလေး၌ တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏ ။

ညီငယ်ဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် အချိန်များစွာ မကုန်တော့ချေ။

*